

Sygn. akt V KK 290/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 listopada 2015 r.,
sprawy **Z. B.**
skazanego z art. 207 § 1 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ka 5/15
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Brzegu
z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt II K 590/14

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. Kancelaria Adwokacka w B. - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Z. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w Brzegu z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt II K 590/14 został uznany za winnego popełniania czynu z art. 207 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzeczono wobec niego nakaz opuszczenia lokalu

zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną K.B. na okres 5 lat. Rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych.

Na skutek apelacji wywiedzionej od tego orzeczenia, Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ka 5/15 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego podnosząc w niej zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na obrazie art. 6 k.p.k. i art. 16 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 77 k.p.k. i art. 78 § 1 k.p.k., art. 117 a § 1 k.p.k. *in fine*, art. 130 k.p.k. i art. 134 § 2 k.p.k., poprzez przyjęcie przez Sąd Okręgowy w Opolu, że: 1. nie doręczenie przez Sąd Rejonowy w Brzegu oskarżonemu zarządzenia o cofnięciu obrońcy z urzędu (brak dowodu doręczenia oskarżonemu zarządzenia o cofnięciu obrońcy z urzędu za pośrednictwem administracji AŚ w B.) – (art. 130 k.p.k. i art. 134 § 2 k.p.k.); 2. w świetle powyższego brak pouczenia na rozprawie ze strony Sądu Rejonowego o przysługujących oskarżonemu uprawnieniach w zakresie prawa do obrony (art. 6 k.p.k. i art. 16 § 1 i 2 k.p.k.); 3. w konsekwencji czego oskarżony nie był świadomy tego, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji występuje bez obrońcy i nie korzysta z uprawnień przewidzianych w art. 77 i art. 78 § 1 k.p.k.; 4. utożsamianie przez Sąd II instancji naruszenia art. 79 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 80 k.p.k. (obligatoryjnej obrony) z jedynymi przypadkami naruszenia prawa do obrony, które stanowią przesłankę do uchylenia orzeczenia na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k.; 5. pominięcie w rozważaniach przez Sąd Okręgowy w Opolu warunków do wyrażenia zgody przez oskarżonego do prowadzenia rozprawy pod nieobecność obrońcy (art. 117a § 1 k.p.k. *in fine*) – nie było innym rażącym naruszeniem prawa do obrony (art. 523 § 1 k.p.k.).

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a także zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym (art. 535 § 3 k.p.k.).

Konfrontacja treści zarzutów i przywołanej na ich poparcie argumentacji, nie potwierdziła, aby Sąd II instancji w toku procedowania w przedmiotowej sprawie dopuścił się naruszenia wskazanych w *petitum* skargi zarzutów. W kasacji nie postawiono żadnego racjonalnego zarzutu, który byłby w stanie podważyć decyzję tego Sądu.

Skarżący trzonem wywiedzionej skargi uczynił argumenty, które podnosił uprzednio w apelacji, a które dotyczyły postępowania przed Sądem I instancji. W szczególności zaś odwołał się do barku potwierdzenia skutecznego doręczenia oskarżonemu informacji o cofnięciu mu obrońcy z urzędu, jako okoliczności, która – jego zdaniem - naruszyła przysługujące Z. B. prawa procesowe w tym prawo do obrony.

Z akt sprawy wynika, że przedmiotowe zawiadomienie dla oskarżonego nadano faksem na numer Zakładu Karanego w B. w dniu 8 października 2014 r. (k.82). W tym samym czasie nadano także zawiadomienie o posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k.81). Na k.82 znajduje się potwierdzenie nadania faksem 2 stron korespondencji z Sądu Rejonowego w Brzegu. Sąd Rejonowy działał, zatem zgodnie z treścią art. 134 § 2 k.p.k. w zw. z art. 137 k.p.k.

Jak słusznie zauważono w postępowaniu odwoławczym brak kategoriernego dowodu o doręczeniu zawiadomienia o treści zarządzenia z dnia 8 października 2014 r. (k.79) nie czyni zadość twierdzeniom obrońcy. Okoliczności sprawy, w tym zachowanie oskarżonego, który aktywnie uczestniczył w procesie zaprzecza, aby w jakikolwiek sposób zostało zaburzone czy naruszone jego prawo do obrony. Jak wskazał Sąd Okręgowy (str. 3 i n. uzasadnienia) oskarżony na rozprawie w dniu 6 listopada 2014 r. nie oponował przeciwko prowadzeniu rozprawy bez udziału obrońcy, aktywnie uczestnicząc w jej przebiegu. Zdaniem Sądu II instancji taka postawa oskarżonego świadczyła, iż nie był zaskoczony zaistniałą sytuacją.

Co więcej, oskarżony był zorientowany w przysługujących mu uprawnieniach skoro niezwłocznie po wydaniu wyroku złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku jak również o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu (k. 116-122).

Istotne jest także i to uwypuklenie Sądu II instancji, którego nie przyjmuje obrońca, że podstawą wyznaczania, na poszczególnych etapach postępowania, oskarżonemu obrońcy był art. 78 § 1 k.p.k.(prawo ubogiego), nie zaś art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k.

Skoro, zatem obrońca ponownie sięga po kwestie poruszane już w zwykłym środku zaskarżenia, co do których Sąd odwoławczy wszechstronnie się ustosunkował, a w kasacji nie podejmuje nawet próby wykazania, że Sąd odwoławczy jakąkolwiek normę regulującą postępowanie odwoławcze naruszył, w sposób rażący i mogący mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, należało oddalić złożoną przez skarżącego skargę w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Złożony przez obrońcę wniosek o zasądzenie kosztów udzielonej pomocy prawnej zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on przede wszystkim podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 Nr 146, poz. 1188), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.